

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 193/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Sídlisko Jas 936/5, Galanta, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/9/2020 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/9/2020. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal jej primerané finančné zadostučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 5. augusta 2015 okresnému súdu domáhala proti žalovanému KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance group, náhrady škody z titulu bolestného v sume 3 482,50 eur a náhrady nákladov spojených s liečením v sume 775,14 eur. Podaním z 15. marca 2020 sťažovateľka žalobu rozšírila tak, že sa domáha zaplatenia sumy 3 482,50 eur z titulu bolestného, sumy 261,54 eur z titulu náhrady nákladov

spojených s liečením, sumy 153,60 eur z titulu vecnej škody, sumy 664,11 eur z titulu straty na zárobku počas práceneschopnosti.

3. Uznesením z 8. apríla 2021 okresný súd spojil na spoločné konanie konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 19C/9/2020 a sp. zn. 11C/12/2021.

4. Uznesením vyhláseným na pojednávaní 25. apríla 2022 okresný súd napadnuté konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9T/52/2019. Po právoplatnom skončení (trestného) konania súd nariadil pojednávanie na 9. apríl 2025, na ktorom vyhlásil, že pokračuje v prerušenom konaní. Pojednávanie odročil na účely rozhodnutia o procesných návrhoch a prípravy oboznámenia strán sporu so spornými a s nespornými skutočnosťami a predbežným právnym posúdením.

5. Dňa 26. mája 2025 okresný súd rozhodol o zmene žaloby, oznámil rozsudok z trestného konania a pojednávanie odročil na neurčito na účely predloženia znaleckého posudku žalovaným. Žalovaný nepredložil znalecký posudok ani odborné vyjadrenie, ale sťažovateľke čiastočne plnil.

6. Na pojednávaní 1. decembra 2025 sťažovateľka v časti plnenia žalovaným vzala späť žalobu. Pojednávanie okresný súd odročil na 28. január 2026 na účely vyžiadania súhlasu so späťvzatím žaloby v jej časti.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 193/2026-11 z 26. marca 2026 ju v celom rozsahu prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka, že okresný súd konal v napadnutom konaní neefektívne a nesprávne, osobitne keď bez toho, aby na to boli dané dôvody, prerušil napadnuté konanie. Okresný súd týmto postupom porušil označené práva sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

9. Predmetom napadnutého konania je nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov. Predmet konania nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitý, ide o štandardnú a veľmi frekventovanú časť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

10. Sťažovateľka bola od podania žaloby aktívna pri uplatňovaní a bránení svojich práv, včas predložila a navrhla všetky relevantné dôkazy a nijako sa na predĺžení konania nepodieľala.

11. Postup okresného súdu v napadnutom konaní podľa nej vykazuje zbytočné prietahy. Nesprávna a neefektívna činnosť súdu v konaní, ktoré trvá už takmer 6 rokov, spočíva a) v nesprávnom rozhodnutí o prerušení konania a b) nesústreďenej činnosti po pokračovaní v prerušenom konaní.

12. Podľa sťažovateľky vzhľadom na charakter uplatneného nároku dôvod prerušenia konania nebol relevantný v zmysle § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rozhodujúce otázky pri posudzovaní náhrady škody v civilnom procese si môže súd prvej inštancie vyriešiť

aj sám. Za danej procesnej situácie bolo prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania spomedzi iných možných opatrení (vyriešenie predbežnej otázky) najzdĺhavejším opatrením, keďže ochrana práv strán sporu sa reálne mohla naplňať až po právoplatnom skončení trestného konania. Navyše výsledky trestného konania nie sú jedinou možnosťou, ako dospieť k záveru, či je nárok sťažovateľky dôvodný. Stranám nemožno v napadnutom sporovom konaní uprieť možnosť uplatniť práva procesného útoku a procesnej obrany nezávisle od trestného konania vrátane možnosti v civilnom spore preukazovať mieru zodpovednosti na vzniknutej škode. Prerušenie napadnutého konania bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 CSP).

13. Sťažovateľka argumentuje, že v uvedenom trestnom konaní sa rozhodovalo o vine obžalovaného a uložení trestu vo veci spáchania trestného činu ublíženia na zdraví. Rozhodovanie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody predstavuje len adhézne konanie. Navyše žalovaný nie je a ani nemôže byť stranou tohto trestného konania a nie sú mu priznané procesné práva. V civilnom konaní na druhej strane súd z vykonaných dôkazov zisťuje, či sú dané (preukázané) predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu. Sťažovateľka v napadnutom konaní nepreukazuje trestnú zodpovednosť obžalovaného (vodiča), ale preukazuje zodpovednosť za škodu žalovaného, ktorú nepreukazuje podaním obžaloby ani právoplatným rozsudkom v trestnom konaní, ale naplnením predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ku ktorých preukázaniu dokazovanie v trestnom konaní vôbec nesmeruje. Napokon nie je vylúčený záver okresného súdu v napadnutom konaní o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku napriek oslobodzujúcemu rozsudku v trestnej veci, ktorým súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný. V civilnom sporovom konaní sa vykonáva samostatné dokazovanie za použitia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a od trestného konania odlišných subjektov, čo s ohľadom na zodpovednosť strany za výsledok konania môže viesť k úplne odlišným skutkovým a právnym záverom súdu v civilnom a trestnom konaní. Žalovaný má možnosť v napadnutom konaní použiť všetky prostriedky procesnej obrany podľa svojho uváženia, a preto ide o porušenie zásady hospodárnosti konania spočívajúce v prerušení civilného konania spravidla na niekoľko rokov, keď navyše ani po právoplatnom skončení trestného konania nie je súd, čo sa týka určenia miery zodpovednosti jednotlivých prevádzok na vzniknutej škode, právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní viazaný, a to ani pri oslobodzujúcom a ani odsudzujúcom rozsudku.

14. Sťažovateľka dôvodí, že žalovaný musí jej prípadnú spoluzodpovednosť vo veci náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tvrdiť a preukázať. Toto právo v civilnom sporovom konaní jej nemožno uprieť ani v prípade právoplatného odsudzujúceho rozsudku obžalovaného (vodiča). Obdobne súd v civilnom sporovom konaní nemôže sťažovateľke uprieť právo uplatnením prostriedkov procesného útoku preukázať dôvodnosť podanej žaloby, a to bez ohľadu na výsledok trestného konania a prípadný oslobodzujúci rozsudok. Za takýchto procesných súvislostí je potom niekoľkoročné prerušenie civilného sporu z dôvodu vyčkávania na rozhodnutie v trestnom konaní, ktoré nemá priamu relevanciu na žalobou uplatnený nárok, neúčelné, nehospodárne a spôsobuje zbytočné prierahy v konaní.

15. Ani po pokračovaní v konaní okresný súd nepostupuje bez zbytočných prierahov a jeho činnosť nesmeruje k efektívnemu rozhodnutiu veci. Pojednávanie 9. apríla 2025 smerovalo len k akémusi

ujasňovaní si predmetu konania (ktorý vyplýva z obsahu spisu) a súd ho odročil na účely rozhodnutia o procesných návrhoch, ktoré mohol vyhlásiť aj na danom pojednávaní, a na účely prípravy oznámenia o sporných a nesporných skutočnostiach a predbežnom posúdení. Okresný súd následne na pojednávaní 26. mája 2025 rozhodol o zmene žaloby a pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu predloženia znaleckého posudku žalovaným. Okresný súd následne nijako nereagoval na to, že žalovaný znalecký posudok nepredložil, a ďalšie pojednávanie 1. decembra 2025 odročil na neskorší termín, aby dal žalovanému (neprítomnému na pojednávaní) možnosť vyjadriť sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Tento postup súdu prvej inštancie nemožno považovať za efektívny.

16. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje celkovou dĺžkou konania „*takmer 6 rokov*“ a povahou žalovaného nároku (nárok na náhradu škody).

III.

Vyjadrenie okresného súdu

17. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1SprV/302/2026 zo 14. apríla 2026 vymedzil priebeh napadnutého konania. Uviedol, že žalobu sťažovateľka podala 10. februára 2020, a nie 5. augusta 2015, ako to uviedla v úvode ústavnej sťažnosti. Následne 26. februára 2021 podala sťažovateľka okresnému súdu ďalšiu žalobu proti totožnému žalovanému o náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia. Predmetné konanie bolo spojené na spoločné konanie 8. apríla 2021. Predmetom napadnutého konania takto bola náhrada škody z titulu ublíženia na zdraví, a to bolestné, liečebné náklady, stomatologické liečebné náklady, náhrada straty na zárobku počas práceneschopnosti, sťaženie spoločenského uplatnenia a vecná škoda.

18. Okresný súd 14. februára 2020 vyzval sťažovateľku na predloženie čitateľného znaleckého posudku, ktorá tento predložila 27. februára 2020.

19. Uznesením z 3. marca 2020 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Žalovaný toto vyjadrenie doručil 26. marca 2020. Následne uznesením z 8. apríla 2020 okresný súd vyzval sťažovateľku na repliku, ktorú táto doručila 21. mája 2020, uznesením z 26. mája 2020 okresný súd umožnil žalovanému, aby podal dupliku, ktorý túto možnosť využil a svoje vyjadrenie doručil 4. júna 2020.

20. Dňa 29. júna 2020 okresný súd nariadil pojednávanie na 28. október 2020, toto zrušil z dôvodu opatrení v súvislosti s pandémiou ochorenia COVID-19. Dňa 14. decembra 2020 nariadil pojednávanie na 10. marec 2021, pričom aj toto pojednávanie zrušil z rovnakého dôvodu.

21. Uznesením zo 17. septembra 2021 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k podaniu žalovaného z 9. marca 2021 (doručenému pôvodne do konania sp. zn. 11C/12/2021), vyjadrenie doručila 18. októbra 2021. Okresný súd uznesením z 26. októbra 2021 umožnil žalovanému, aby sa vyjadril k vyjadreniu sťažovateľky, ktorý doručil vyjadrenie 23. novembra 2021.

22. Okresný súd 24. januára 2022 nariadil pojednávanie na 25. apríl 2022, na ktorom rozhodol o prerušení konania do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn.

9T/52/2019. Proti uzneseniu o prerušení konania podala sťažovateľka odvolanie. V období od 17. júna 2022 do 10. augusta 2022 okresný súd doručoval odvolanie a vyjadrenia k odvolaniu a 20. septembra 2022 predložil vec Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd uznesením z 30. decembra 2022 uznesenie o prerušení konania potvrdil. Okresný súd v období od 16. júna 2023 do 7. januára 2025 sledoval stav trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené 5. decembra 2024 (právoplatnosť bola vyznačená 4. februára 2025) a následne bol pripojený rozsudok z trestného konania.

23. Okresný súd nariadil 11. februára 2025 pojednávanie na 9. apríl 2025, ktoré odročil na 26. máj 2025 na účely rozhodnutia o procesných návrhoch a prípravy oboznámenia strán sporu so stanoviskom súdu podľa § 181 ods. 2 CSP. Uznesením z 23. apríla 2025 okresný súd rozhodol o zmene žaloby – rozšírením o nový nárok (strata na zárobku počas práceneschopnosti).

24. Pojednávanie 26. mája 2025 po prejednaní veci okresný súd odročil na neurčito z dôvodu, že žalovaný avizoval predloženie kontrolného znaleckého posudku do 30. augusta 2025 a vyjadrenie k uplatnenému nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia.

25. Okresný súd nariadil 24. septembra 2025 pojednávanie na 1. december 2025, ktoré odročil bez prejednania veci. Sťažovateľka na pojednávaní vzala žalobu čiastočne späť (čo sa týka nároku na bolestné). Okresný súd pojednávanie odročil na 28. január 2026 na účely zistenia stanoviska žalovaného (neprítomného na pojednávaní) k čiastočnému späťvzatiu. Na pojednávaní 28. januára 2026 okresný súd vyhlásil rozsudok, expedoval ho 30. marca 2026 (26. februára 2026 predseda okresného súdu vyhovel žiadosti o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku do 30. marca 2026).

26. Následne predseda okresného súdu uviedol, že hoci sťažovateľka uplatnila celkovo 6 nárokov, vec nebola skutkovo zložitá. Nároky, čo sa týka dôvodu, sporné neboli, všetky však boli sporné, čo sa týka rozsahu, keďže medzi stranami bola sporná otázka spoluzavinenia sťažovateľky ako poškodenej na vzniku dopravnej nehody, preto žalovaný plnil sťažovateľke len v rozsahu 50 %. Nárok z titulu liečebných nákladov bol čiastočne sporný (v rozsahu 5,64 eur s príslušenstvom). V celom rozsahu bol sporný nárok na zaplatenie vecnej škody (poškodené okuliare), a to v sume 153,60 eur s príslušenstvom.

27. Sťažovateľka opakovane rozširovala žalobu, resp. čiastočne vzala späť žalobu. Podaním doručeným 25. mája 2020 zobrala žalobu čiastočne späť v časti nároku na zaplatenie liečebných nákladov (stomatologické výkony vo výške 360 eur). Následne zobrala žalobu čiastočne späť v časti nároku na zaplatenie liečebných nákladov (liečivá vo výške 32,95 eur). Obdobne vzala žalobu čiastočne späť v časti nároku uplatneného z titulu bolestného vo výške 2 509,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 23. augusta 2025 do zaplatenia. V priebehu napadnutého konania 25. mája 2020 žalobu rozšírila o nárok na náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti (okresný súd o návrhu rozhodol 23. apríla 2025). Následne 19. mája 2025 sťažovateľka opätovne rozšírila žalobu o úroky z omeškania z každého uplatneného nároku (okresný súd o zmene rozhodol 26. mája 2025).

28. Okresný súd po právnej stránke riešil otázku spoluzavinenia sťažovateľky ako poškodenej na vzniku dopravnej nehody a jeho rozsah a musel sa vysporiadať s námietkami premlčania

žalovaného proti uplatnenému úroku z omeškania, ako i proti uplatnenému nároku na náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti.

29. Čo sa týka námietky o neefektívnosti prerušenia konania, je relevantné, že sťažovateľka proti uzneseniu o prerušení konania podala odvolanie, ktoré odvolací súd potvrdil ako vecne správne, preto prerušenie konania nemožno považovať za neefektívny úkon. Predseda okresného súdu doplnil, že v trestnom konaní sa riešila otázka spoluzavinenia sťažovateľky na vzniku dopravnej nehody, bolo vykonané znalecké dokazovanie o priebehu a príčinách dopravnej nehody, ktoré tvorilo skutkový základ pre rozhodnutie o rozsahu nárokov uplatnených sťažovateľkou.

30. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľky, že pojednávanie 9. apríla 2025 smerovalo *«„len k akémusi ujasneniu si predmetu konania“»*, keďže išlo o prvé pojednávanie po prerušení konania. Od prerušenia konania uplynuli takmer 3 roky, preto bolo potrebné ustáliť predmet konania a špecifikovať (podať vysvetlenie) niektoré nároky, a to náklady spojené s liečením, ktoré zahŕňali výdavky na liečivá a ošetrovanie zubov. Sťažovateľka si uplatnila za ošetrovanie zubov sumu 550 eur. Žalovaný napriek tomu plnil 50 % zo sumy 720 eur. Sťažovateľka zobrala v časti uplatnených nákladov s liečením žalobu čiastočne späť, a to do výšky 360 eur za ošetrovanie zubov. Na pojednávaní 9. apríla 2025 sťažovateľka opätovne čiastočne upravila tento nárok, keď v časti liečebných nákladov zobrala žalobu späť do výšky 32,95 eur a požadovala sumu 38,59 eur.

31. Pokiaľ ide o bolestné, sťažovateľka predložila znalecký posudok, v ktorom znalec ohodnotil bolestné sumou 6 658 eur, pričom sťažovateľka si uplatňovala bolestné zo sumy 6 965 eur (k tomu podali strany sporu vysvetlenie na pojednávaní 26. mája 2025). Z titulu bolestného okresný súd priznal sťažovateľke ako poškodenej v trestnom konaní sumu 2 509,70 eur. Napriek tomu sťažovateľka na pojednávaní 9. apríla 2025 trvala na priznaní bolestného v tomto rozsahu i v napadnutom konaní, čo žalovaný namietal s poukazom na duplicitné vymáhanie.

32. Okresný súd pred zaujatím stanoviska podľa § 181 ods. 2 CSP považoval za potrebné ustáliť sumy, ktoré sťažovateľka uplatňovala z titulu liečebných nákladov, a to osobitne za liečivá a za stomatologické úkony. Bolo potrebné sa vysporiadať i s rozsahom uplatneného nároku v časti bolestného s poukazom na námietku žalovaného. Pojednávanie na tento účel (príprava stanoviska podľa § 181 ods. 2 CSP) odročil na krátky termín na 26. máj 2025.

33. K námietke odročenia pojednávania 26. mája 2025 na neurčito uviedol, že okresný súd rozhodol o zmene žaloby a pojednávanie odročil na účely predloženia znaleckého posudku žalovaným. Žalovaný pred pojednávaním uviedol, že si dal vypracovať kontrolný znalecký posudok k uplatnenému nároku (sťaženie spoločenského uplatnenia), ktorý mal byť vypracovaný k 30. augustu 2025. Okresný súd na pojednávaní pripustil vykonanie tohto dôkazu. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľky, že okresný súd nereagoval na nepredloženie znaleckého posudku v danej lehote, keď zo zápisnice z pojednávania 1. decembra 2025 vyplýva, že okresný súd v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol, že medzi stranami nie je sporný nárok z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, čo sa týka dôvodu aj výšky. Dôvodom odročenia tohto pojednávania bolo čiastočné späťvzatie žaloby sťažovateľkou (v časti nároku na bolestné) po začatí pojednávania. Žalovaný na pojednávaní nebol prítomný, pričom bol potrebný jeho súhlas so späťvzatím žaloby, preto nešlo o neefektívny postup, keďže išlo o postup v súlade so zákonom.

34. Okresný súd nariadil celkovo 6 pojednávanií, dve boli zrušené pre pandémiu, predmetný spor nebol konaním, ktoré neznesie odklad. Počas prerušenia napadnutého konania od 25. apríla 2022 do 4. februára 2025 neplynuli lehoty a okresný súd ani nemohol vykonávať žiadne úkony.

35. Na pojednávaní 28. januára 2026 okresný súd vyhlásil rozsudok. Na základe už uvedeného považuje predseda okresného súdu ústavnú sťažnosť za neopodstatnenú. Poukázal aj na možnú účelovosť podanej ústavnej sťažnosti, keď sťažovateľka ústavnú sťažnosť podala 2. februára 2026, t. j. päť dní po vyhlásení rozsudku. Vzhľadom na okolnosti veci nesúhlasil s priznaním finančného zadosťučinenia v požadovanej sume, keď okresný súd konal plynulo a bez prietáhov. Navrhovaná suma je zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu.

36. Ústavný súd nepovažoval za potrebné doručiť uvedené vyjadrenie okresného súdu sťažovateľke, keďže predseda okresného súdu sa v celej časti odôvodnenia odvoláva na skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu, ktoré musia byť sťažovateľke známe, a prezentuje vlastnú interpretáciu týchto skutočností.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

37. V súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní okresného súdu a sťažovateľky, vychádzajúc aj z obsahu súdneho spisu, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

38. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

39. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

40. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

41. Vychádzajúc z podaní účastníkov konania a zo súdneho spisu vzťahujúceho sa na právnu vec sťažovateľky, ústavný súd ustálil, že napadnuté konanie začalo doručením žaloby sťažovateľky 10. februára 2020 (a nie 5. augusta 2015, ako to uviedla sťažovateľka v ústavnej sťažnosti) s tým, že okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom 28. januára 2026, t. j. po uplynutí takmer 6 rokov. Napadnuté konanie bolo prerušené v období od 25. apríla 2022 do 11. februára 2025, t. j. v rozsahu 2 rokov a 10 mesiacov. Bez započítania času prerušenia napadnutého konania okresný súd konal 3 roky a 2 mesiace do vydania meritórneho rozhodnutia.

42. Do prerušenia konania okresný súd vykonal v období od marca 2020 do júna 2020 písomnú časť konania. Následne sťažovateľka podala 26. februára 2021 ďalšiu súvisiacu žalobu, ktorá bola 8. apríla 2021 spojená na spoločné konanie s napadnutým konaním. V súvislosti so spojením konania okresný súd v období od septembra 2021 do novembra 2021 vykonal ďalšiu písomnú časť konania (v kontexte s pripojenou žalobou). Ešte pred prerušením konania okresný súd dvakrát nariadil pojednávanie (28. októbra 2020 a 10. marca 2021), pričom obe pojednávania zrušil bez prejednávania veci v dôsledku pandémie ochorenia COVID-19.

43. Pokiaľ ide o priebeh napadnutého konania do prerušenia konania, ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu nezistil obdobia výraznej nečinnosti, prípadne neefektívny a neúčelný postup pri prejednávaní veci. Ústavný súd pritom zohľadnil aj to, že táto časť konania spadala do obdobia pandémie ochorenia COVID-19, pričom akceptoval, že táto skutočnosť môže byť dôvodom nečinnosti, avšak v rámci ojedinelej nečinnosti trvajúcej kratší čas aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 266/2022, IV. ÚS 422/2022, I. ÚS 61/2025).

44. K samotnému prerušeniu napadnutého konania je potrebné uviesť, že okresný súd už v uznesení o prerušení konania uviedol, že nároky na náhradu škody vyplývajú z dopravnej nehody, keď vodič motorového vozidla nedal prednosť sťažovateľke, ktorá prechádzala na prechode pre chodcov, a narazil do nej a spôsobil jej početné zranenia. Zostala však otvorenou (spornou) otázka prípadného spoluzavinenia sťažovateľky, preto považoval za potrebné prerušiť konanie do právoplatného skončenia súvisiaceho trestného konania. Sťažovateľka v odvolaní argumentovala, že v predmetnej veci je daná objektívna zodpovednosť, keďže ide o škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s tým, že zrejme nie je daný liberačný dôvod v zmysle § 428 Občianskeho zákonníka (nemožnosť zabrániť nehode ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať). Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rýchlosť konania nemôže ísť na úkor riadneho zistenia skutkového stavu a vecne správneho rozhodnutia. Vymedzený skutkový dej pripúšťa viaceré možnosti vrátane toho, že sťažovateľka mohla vytvoriť náhlu a nepredvídateľnú prekážku, preto nie je zrejmé, či nie je daný aj dôvod liberácie. Krajský súd uznesením z 30. decembra 2022 potvrdil uznesenie o prerušení konania, pričom poukázal na to, že je potrebné aplikovať § 194 CSP, a nie § 164 CSP. V danej veci išlo o nutnosť prerušiť konanie, keďže súd je viazaný rozhodnutím, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt a kto je zaň zodpovedný (resp. kto ho spáchal). Poukázal na to, že aj v trestnom konaní sa bude riešiť podobný okruh otázok a vykonávať o nich dokazovanie. V záujme právnej istoty sa stotožnil s potrebou vyčkat' na rozhodnutie v súvisiacom trestnom konaní.

45. Vychádzajúc zo všetkých týchto podkladov, na účely rozhodovania o ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že prerušenie napadnutého konania nebolo neúčelným alebo zjavne neefektívnym postupom okresného súdu. Keďže išlo o posúdenie otázky, či bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, a aj miery zavinenia, ústavný súd neaplikoval úvahy, ktoré vyslovil napr. v bode 21 nálezu sp. zn. IV. ÚS 246/2021.

46. Zo súdneho spisu vyplýva, že okresný súd v pravidelných intervaloch zisťoval stav trestného konania a bezprostredne po právoplatnom skončení trestného konania pokračoval v napadnutom konaní. Uvedené vyplýva z toho, že trestné konanie právoplatne skončilo 5. decembra 2024 (právoplatnosť bola vyznačená 4. februára 2025). Okresný súd bezprostredne potom 11. februára 2025 pokračoval v konaní a nariadil pojednávanie na 9. apríl 2025.

47. Po prerušení konania okresný súd odročil pojednávanie 9. apríla 2025 na účely rozhodnutia o procesných návrhoch a tiež na účely prípravy stanoviska k predmetu sporu (§ 181 ods. 2 CSP). Obdobne aj pojednávanie 26. mája 2025 odročil na účely poskytnutia priestoru predložiť avizovaný kontrolný znalecký posudok žalovaným. Po márnom uplynutí lehoty na predloženie kontrolného znaleckého posudku (30. augusta 2025) okresný súd v primeranej lehote nariadil pojednávanie (24. septembra 2025 nariadil pojednávanie na 1. december 2025). Napokon aj toto pojednávanie odročil v dôsledku zabezpečenia súhlasu žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby sťažovateľkou v priebehu pojednávania.

48. Ústavný súd ani v postupe okresného súdu (po pokračovaní v konaní) neidentifikoval obdobia nečinnosti alebo zjavne nesprávny, neúčelný a neefektívny postup. Špecifikované pojednávania odročil zo zákonom predvídaných dôvodov (rozhodnutie o procesných návrhoch, súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby, poskytnutie predbežného posúdenia sporu v zmysle § 181 ods. 2 CSP na účely predvídateľnosti ďalšieho postupu súdu a pod.). Ujasnenie si predmetu sporu po takmer trojročnom prerušení konania je akceptovateľným postupom o to viac, že o nárokoch sťažovateľky bolo čiastočne rozhodnuté v súvisiacom trestnom konaní, a tiež vzhľadom na početné zmeny žaloby sťažovateľkou (čiastočné späťvzatia, resp. rozšírenia žaloby). Možno akceptovať aj postup okresného súdu v kontexte kontrolného znaleckého posudku. Poskytnutie príležitosti žalovanému na predloženie avizovaného kontrolného znaleckého posudku v okolnostiach danej veci nemožno vnímať ako zjavne neefektívny postup. Aj postup okresného súdu po márnom uplynutí lehoty na predloženie uvedeného dôkazu bol akceptovateľný – v primeranom časovom odstupe nariadil ďalšie pojednávanie a z absencie dôkazu o sporných skutočnostiach vyvodil príslušný procesný dôsledok. Proti žalovanému uplatnil príslušné dôsledky spočívajúce v nepreukázaní tvrdených skutočností. Z tohto hľadiska nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľky, že okresný súd nijako nereagoval na nepredloženie kontrolného znaleckého posudku žalovaným.

49. Ústavný súd pri hodnotení priebehu napadnutého konania zohľadnil, že sťažovateľka viackrát uplatnila dispozitívne procesné úkony (zmeny žaloby), či už čiastočné späťvzatia žaloby, prípadne rozšírenia žaloby. Ide o legitímnu procesnú aktivitu strany sporu, avšak ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania (stranou) nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04,

II. ÚS 865/2014, II. ÚS 484/2016, II. ÚS 481/2017). Predĺženie napadnutého konania v dôsledku potreby rozhodnúť o týchto procesných úkonoch preto nebolo možné pripísať na ťarchu okresného súdu.

50. Okresný súd do vydania meritórneho rozhodnutia konal v rozsahu 3 rokov a 2 mesiacov (bez zohľadnenia prerušenia napadnutého konania). Vo vzťahu k tejto dĺžke napadnutého konania ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

51. Ústavný súd akceptoval aj obranu okresného súdu v tom, že v konaní sťažovateľky možno vnímať účelový postup. Sťažovateľka skutočne podala ústavnú sťažnosť päť dní po meritórnom rozhodnutí okresného súdu. Zo zápisnice z pojednávania 28. januára 2026 (na ktorom bol vyhlásený rozsudok) vyplýva, že na tomto pojednávaní bola prítomná sťažovateľka, ako aj jej právny zástupca (ktorý ju zastupuje aj v konaní pred ústavným súdom). O vyhlásenom rozsudku mali takto nepochybne vedomosť v čase podania ústavnej sťažnosti, napriek tomu vyhlásenie rozsudku okresným súdom sťažovateľka neuviedla v ústavnej sťažnosti. Za daných okolností je toto opomenutie potrebné vyhodnotiť v neprospech sťažovateľky a ústavný súd akceptoval námietku okresného súdu, že podanie ústavnej sťažnosti javí znaky účelovosti.

52. Ústavný súd takto nezistil prítomnosť takých okolností, ktoré by viedli k záveru o porušení označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd teda neidentifikoval zjavnú nečinnosť okresného súdu, prípadne neefektívny a neúčelný postup pri prejednávaní právnej veci sťažovateľky v ústavne relevantnom rozsahu. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu